

Mama Sa Carol la Slivna.

785120

89020

Războiul de Independență al României 1877-1878

Supliment editat de Ziua Eroilor- 21 mai 2015

Rădăcini

Revistă de istorie, cultură și tradiție locală
editată de Asociația PRO MEMORIA.
Scrisă de osiceni, despre osiceni, pentru osiceni

ALLRR Principesa Moștenitoare Margareta și Principele Radu depunând flori la Statuia Regelui Carol I din București - 10 mai 2015

Flori și slujbă de pomenire pentru ostașii români căzuți în Războiul de Independență (1877-1878)

Ioan Paul Popescu

În ziua de 1 mai, un grup de 36 de osiceni, în frunte cu primarul comunei, ing. Ion Ciocan, însoțiți de poetul Paul Aretzu (Caracal) și colonel (r) Tudor Nicola (Deveselu) au trecut Dunărea cu bacul la Bechet și s-au îndreptat spre Plevna.

La Plevna grupul de excursioniști a vizitat muzeul „Panorama” ridicat de bulgari pentru a păstra vie memoria crâncenelor lupte purtate aici în august 1877.

De la Plevna, grupul de excursioniști s-a deplasat la Grivița unde din inițiativa regelui Carol I, s-a ridicat în anul 1902, un mausoleu sub care odihnesc oasele ostașilor români căzuți în luptele de la Grivița și Plevna. Mausoleul se află într-un parc în care mai pot fi vizitate încă 3 monumente închinată memoriei ostașilor români căzuți în luptă. Primăria comunei Osica de Sus și Asociația Pro Memoria, au depus coroane de flori iar preoții parohi Daniel Preda și George Popa au oficiat slujba de pomenire a ostașilor români căzuți în luptele de la Rahova, Grivița, Plevna și Smârdan pentru Independența României.

Inițiativa acestei excursii a aparținut colonelului (r) Ion Surdu din Osica de Sus și a fost organizată de Asociația ProMemoria condusă de fostul deținut politic Ioan Paul Popescu.

Slavă ostașilor români căzuți în luptă pentru independența țării! În ziua de 10 mai, a.c. se împlinesc 138 de ani de când domnitorul Carol I a semnat Declarația de Independență a României.

Pe drumul de luptă al Armatei Române în Războiul de Independență 1877-1878

Atacul de la Smârdan - pictură de N. Grigorescu

1 MAI 2015

ITINERAR:

Osica de Sus – Craiova - Bechet - traversarea Dunării cu bacul în Bulgaria
- Orahovo – Pleven - Grivița - Nicopol
- Turnu Măgurele - Corabia - Osica de Sus

Trei, Doamne, și Toți Trei

George Coșbuc

Avea și dânsul trei feciori,
Și i-au plecat toți trei deodată
La tabără, sârmanul tată!
Ce griji pe dânsul, ce flori,
Când se gândea că-i greu războiul,
N-ai timp să simți că mori.

Și luni trecut-au după luni -
Și-a fost de veste lumea plină,
Că steagul turcului se-nchină;
Și mândrii codrului păuni,
Românii-au isprăvit războiul,
Că s-au bătut nebuni.

Scria-n gazetă că s-a dat
Poruncă să se-ntoarcă-n țară
Toți cei plecați de astă-vară -
Și rînd pe rînd veneau în sat
Și ieri și astăzi câte unul
Din cei care-au plecat.

Și-ai lui întărziau! Plângînd
De drag că are să-i revadă,
Sta ziua-n prag, ieșea pe stradă
Cu ochii zarea măsurînd,
Și nu veneau! Și dintr-o vreme
Gemea, bătut d-un gând.

Nădejdea caldă-n el slăbea,
Pe cât creștea de rece gândul.
El a-ntrebat pe toți d-a rîndul,
Dar nimeni știre nu-i știa.
El pleacă-n urmă la cazarmă
Să afle ce dorea.

Căprarul vechi îi iese-n prag.
- "Ce-mi face Radu?!" el întreabă,
De Radu-i este mai cu grabă,
Că Radu-i este cel mai drag.
- "E mort! El a căzut la Plevna
În cel dintâi șirag!"

O, bietul om! De mult simțea
Că Radu-i dus de pe-astă lume,
Dar astăzi, când știa anume,
El sta năuc și nu credea.
Să-i moară Radu! Acest lucru
El nu-l înțelegea.

Blăstem pe tine, braț dușman!
- "Dar George-al nostru cum o duce?"
- "Sub glie, taică, și sub cruce,
Lovit în piept d-un iatagan!
- "Dar bietul Mircea? - "Mort și Mircea
Prin văi pe la Smârdan.

El n-a mai zis nici un cuvânt;
Cu fruntea-n piept, ca o statuie,
Ca un Cristos bătut în cuie,
Ținea privirile-n pămînt,
Părea că vede dinainte-i
Trei morți într-un mormînt.

Cu pasul slab, cu ochii beți
El a plecat, gemînd p-afară,
Și-mpleticindu-se pe scară,
Chema pe nume pe băieți,
Și se proptea de slab, sârmanul,
Cu mâna de păreți.

Nu se simțea de-i mort ori treaz,
N-avea puteri să se simțească;
El trebuia să s-odihnească -
Pe-o piatră-n drum sub un zăplaz
S-a pus, înmormîntînd în palme-i
Slăbitul său obraz.

Și-a stat așa, pierdut și dus.
Era-n amiazi și-n miez de vară
Și soarele-a scăzut spre seară,
Și-n urmă soarele-a apus,
Iar bietul om sta tot acolo
Ca mort, precum s-a pus.

Treceau bărbați, treceau femei,
Și uruiua trăsuri pe stradă,
Soldați treceau făcînd paradă, -
Și-atunci, deștept, privi la ei
Și-și duse pumnii strâns pe tâmple:
"Trei, Doamne, și toți trei

RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ Aprilie 1877- Februarie 1878

30 aprilie 1877 - Parlamentul a declarat ruperea legăturilor dintre România și Imperiul Otoman și a recunoscut starea de război dintre cele două state;

9 mai 1877 - Camera legiuitoare „ia act că războiul între România și Turcia, că ruperea legăturilor cu Poarta și independența absolută a României, au primit consacrarea lor oficială” (Arhivele Parlamentului);

10 mai 1877 - Principele Carol I semnează Declarația de Independență a țării;

16 iulie 1877 - Primele unități române trec Dunărea și preiau de la trupele ruse cetatea Nicopol;

19 iulie 1877 - Marele duce Nicolae, comandantul trupelor ruse din Bulgaria cere domnitorului român - Prințul Carol - să intervină urgent cu armata română, la sud de Dunăre, pentru a înlesni acțiunile de luptă ale armatei ruse. Armata română a trecut Dunărea cu 38.000 de luptători, reprezentând 42% din totalul de 90.000 de ostași angajați în cucerirea Plevnei.

Calendarul acțiunilor de luptă

PLEVNA: 27 august- 28 noiembrie 1877

Reduta Grivița nr. 1 - cucerită la 30 august - pierderi 53 de ofițeri și 251 de soldați.

Aici a căzut sergentul Groșteanu Ion din comuna OSICA DE SUS

Reduta Grivița nr. 2 - cucerită în noiembrie 1877 - pierderi 22 de ofițeri și 1167 de soldați. La 6 septembrie a căzut în luptă pentru cucerirea acestei redute sergentul Dobrițoiu Marin din comuna OSICA DE SUS;

Asediul final pentru **cucerirea Plevnei** a fost la 27-28 noiembrie și s-a soldat cu pierderi de peste 2.000 de luptători din armata noastră și cea rusă;

Rahova - cucerită la 9 noiembrie 1877 - pierderi 152 de morți și 185 de răniți;

Smârdan - cucerită la 12 ianuarie 1878 - pierderi 11 ofițeri, 233 de soldați, 364 de răniți.

Aici și-a pierdut viața caporalul Tudose Zamfir din comuna OSICA DE SUS.

Vidin - 11 februarie 1878 - sub încercuirea și bombardamentul continuu al trupelor române a capitulat și această ultimă cetate.

Berlin 1878 - România semnează **Tratatul de Pace prin care i se recunoaște internațional Independența și primește Dobrogea împreună cu Delta Dunării dar este obligată să cedeze Rusiei cele trei județe din sudul Basarabiei Cahul, Bolgrad și Ismail.**

**Slavă ostașilor români căzuți
pentru independența țării!”**

Războiul de Independență al României

col.(r) Ion Surdu

Este numele folosit în istoriografia română pentru participarea Principatelor Unite la Războiul ruso-turc din 1877 - 1878. În urma acestui război, România a obținut independența față de imperiul Otoman. Pe 4(sv),/16 aprilie (sn) 1877, Principatele Unite și Imperiul Rus au semnat un tratat la București care permitea trupelor ruse să traverseze teritoriul țării în drumul spre Balcani, cu condiția respectării integrității teritoriale a României. În România a fost declarată mobilizarea trupelor. Aproximativ 120.000 de soldați au fost masați de-a lungul Dunării pentru apărarea țării în fața unui eventual atac al turcilor. Imperiul Rus a declarat război Imperiului Otoman pe 12 (sv) / 24 aprilie (sn) 1877, iar trupele ruse au intrat în România pe la Ungheni, pe la nou construitul pod de peste Prut.

La începutul domniei principelui **Carol I**, România era un stat mic, cu o suprafață de 121.000 kmp și cu o populație de circa 5 milioane de oameni. Încă aproximativ 5 milioane de **români** trăiau în provinciile istorice ocupate de imperiile vecine. Dezvoltarea economico-socială ca și aspirațiile naționale ale României erau grav afectate de statutul de **vasal** al **Imperiului Otoman**.

În timpul domniei lui **Alexandru Ioan Cuza**, statul român trecuse printr-un amplu proces de modernizare economică, socială și politică. Aceste transformări au contribuit la consolidarea luptei pentru independență, atât față de puterea suzerană, cât și de limitările impuse de **marile puteri** europene. Atât în timpul domniei lui Cuza cât și după abdicarea sa, s-a desfășurat o amplă

activitate propagandistică de către românii aflați în diferite state europene, în încercarea de influențare a opiniei publice-internaționale în favoarea intereselor românești. După abdicarea lui Cuza, prin variate forme politice și diplomatice, s-a desfășurat prin intermediul românilor din străinătate o amplă activitate propagandistică pentru influențarea opiniei publice internaționale și crearea

Bustul Regelui Carol I la Panorama din Plevna

unui curent favorabil intereselor românești. În același timp, oamenii politici români au întărit legăturile cu reprezentanții mișcărilor de eliberare națională din Balcani.

Viața politică internațională din perioada de dinaintea izbucnirii războiului a cunoscut o readucere în primul plan al discuțiilor a așa-numitei „**Chestiuni Orientale**”. Puterile europene au fost obligate să se concentreze din nou asupra Imperiului Otoman și a situației națiunilor care încercau să-și câștige independența, având de optat între păstrarea integrității teritoriale a imperiului sau reîmpărțirea sferelor de influență în Balcani. În iulie 1875 a izbucnit răscoala din Herțegovina. În august același an s-au ridicat la luptă bosniacii.

În aprilie 1876 s-au răsculat bulgarii, iar în iunie Serbia și Muntenegru declanșau războiul împotriva Imperiului Otoman. **Marile puteri** aveau interese diferite în regiune. La începutul anului 1877, după eșecul conferințelor internaționale de la Constantinopol (decembrie 1876 și ianuarie 1877) și de la Londra (martie 1877, soluția militară părea de neevitat.

În aceste condiții, guvernul român a luat măsuri hotărâte începând cu 1876 pentru întărirea armatei. A fost decretată o **mobilizare** parțială, a fost creat corpul de observație de la **Gruia**, au fost executate lucrări de fortificare a mai multor puncte strategice. Toate aceste măsuri s-au luat într-o atmosferă de susținere din partea populației și cu un moral ridicat al armatei.

Guvernul român a adoptat ia început o politică de neutralitate față de conflictele din sudul Dunării și a depus eforturi diplomatice pentru recunoașterea independenței țării pe cale pașnică. Premierul român Lascăr Catargiu a trimis o notă diplomatică către puterile garante prin care afirma că Principatele Unite sunt separate de Turcia și nu fac parte din Imperiul Otoman. În aceeași notă, premierul român declara că România se va opune armat oricărei încercări de violare a teritoriului național iar, într-un conflict generai, România urma să coopereze cu puterile care îi vor garanta integritatea și drepturile statale.

Imagine document realizată de primul fotograf român Carol Popp de Szathmari

Iminența declanșării unui nou război între ruși și otomani a determinat guvernul român să negocieze cu reprezentanții Imperiului Rus la **Livadia**, în septembrie 1876, condițiile trecerii armatei imperiale pe teritoriul național în drumul lor spre **Dunăre**. Cele două guverne au semnat la **București** ia 4 aprilie 1877 convenția prin care românii acordau „liberă trecere” trupelor țariste, în condițiile în care Imperiul Rus garanta apărarea și menținerea integrității teritoriale a **României**.

Guvernul român a hotărât pe 6 aprilie 1877 să mobilizeze preventiv armatei permanentă și teritorială cât și cea de rezervă. Pe 25 aprilie, mobilizarea armatei a fost încheiată, iar organizarea trupelor s-a făcut conform planurilor de război. România a mobilizat peste 125.000 de oameni, din care efectivele armatei operative a fost de 66.000 de soldați, 12.300 de cai și 190 de tunuri. Au fost mobilizați în vederea instruirii aproximativ 14.000 de tineri din contingentul anului 1877 și membrii ai **milițiilor**-aproximativ 33.000.

Organizarea apărării strategice

Imediat după mobilizare s-a trecut la organizarea armatei în două corpuri în vederea apărării strategice a malului românesc al Dunării și respingerii la nevoie a unui atac otoman. Cele mai amenințate puncte au fost considerate Calafatul și Bucureștiul. Comandamentul român a hotărât ca două divizii care formau Corpul 1 de armată să asigure apărarea în cazul unui atac otoman dinspre Vidin, iar Corpul 2 de armată, format tot din două divizii, să asigure apărarea capitalei împotriva unui eventual atac dinspre Rusciuk și Turtucaia. Principalele rezerve ale armatei erau concentrate în regiunea Bucureștiului și constau în două regimente de dorobanți, un regiment de roșiori și alte câteva formațiuni auxiliare. În această desfășurare, armata română a asigurat apărarea liniei Dunării pe un front de 650 km, până la sosirea trupelor țariste. Armata rusă a început traversarea Prutului pe la Ungheni, pe la nou construitul pod „Eiffel”, în noaptea de 11 - 12 aprilie 1877.

Luptele

Imperiul Rus a concentrat pentru luptele din Balcani 260.000 de soldați cu 802 tunuri, iar Imperiul Otoman 186.000 de soldați cu 210 tunuri. Acțiunile armatei țariste au început în iunie, când trupele ruse au traversat Dunărea în Dobrogea. Traversarea fluviului s-a făcut în parte sub protecția flotei românești (vedetele „România”, „Ștefan cel Mare”, „Fulgerul” și „Rândunica”). După câteva zile, rușii au trecut la forțarea fluviului cu gruparea principală, care fusese concentrată în zona Rosiorii de Vede - Alexandria - Zimnicea - Turnu Măgurele, Armata română a asigurat siguranța traversării Dunării de către ruși prin bombardamentele din 14-16 iunie asupra pozițiilor otomane. Tot pentru asigurarea siguranței armatei ruse, românii au organizat posturi de supraveghere la vărsarea Oltului în Dunăre. Pentru facilitarea mișcărilor trupelor ruse și împiedicarea manevrelor otomane, bateriile românilor de la Calafat, Corabia. Bechet au executat bombardamente intense a căilor de comunicație turcești. Rușii au beneficiat din plin de sprijinul artileriei române și, după un atac energic au cucerit pe 4 iulie cetatea Nicopol.

Trecerea Dunării de către armata română

Marele cartier general român a hotărât pe 11 iulie să răspundă cererilor rușilor și să faciliteze concentrarea de trupe țariste la Plevna prin trimiterea unei brigăzi de infanterie și a alteia de cavalerie la Nicopol. Pe 16 iunie primele unități române au traversat Dunărea și controlul orașului Nicopol a fost preluat în întregime de români.

Marele duce Nicolae a hotărât să atace cu toate forțele Plevna. Atacurile rușilor au fost respinse cu pierderi foarte mari de apărarea foarte hotărâtă a turcilor. Într-o telegramă cifrată, marele duce Nicolae s-a adresat regelui Carol I cerându-i ajutorul: „Turcii, adunând cele mai mari mase de trupe la Plevna, ne zdrobesc. Rog să faci fuziune, demonstrațiune și, dacă se poate, să treci Dunărea cu armata după cum dorești. Între Jiu și Corabia demonstrațiunea aceasta este neapărat necesară pentru înlesnirea mișcărilor mele”

Principele Carol I a acceptat propunerea marelui duce Nicolae să devină comandantul suprem al trupelor ruse și române de la Plevna. Condițiile de cooperare urmau să fie discutate ulterior. În seara zilei de 19 iulie, noi unități române au traversat Dunărea, iar artileria de pe malul stâng al fluviului și-a intensificat bombardamentele. În plus, armata română a fost reorganizată pe 23 iulie în vederea îndeplinirii noilor sarcini. Astfel, a fost creată Armata de operațiuni de sub comanda generalului Alexandru Cernat, (43.414 militari, 7.170 cai, 110 tunuri). Pentru apărarea frontierei dunărene a fost creat Corpul de observație 11.380 militari, 1.350 cai, 74 tunuri), iar milițiile din Oltenia au fost mobilizate.

În urma discuțiilor celor două părți, s-a hotărât ca la baza cooperării să fie pusă respectarea unității de comandă a armatei române, iar la Plevna să se constituie o singură grupare ruso-română numită „Armata de vest”, pusă sub comanda principelui Carol I. Până pe 25 august, trei divizii române s-au alăturat Armatei de vest. În această zi, consiliul de război aliat a hotărât ca să fie lansat un al treilea asalt asupra Plevnei pe 30 august 1877.

Asediul Plevnei și bătălia de la Rahova

Fortificațiile de la Plevna ocupau o poziție strategică extrem de importantă. Aici se încrucișau mai multe căi de comunicație importante care legau Nicopole, Rusciuk, Sofia, Tîrnovo și Philippopolis. Asalturile Armatei de vest s-au desfășurat în condiții extrem de grele: în afara terenului accidentat, a fortificațiilor foarte puternice, serviciile de contrainformații nu obținuseră toate datele necesare despre plasarea în teren a redutelor otomane. La sfârșitul primei zile a celui de-al treilea asalt al Plevnei singurul câștig a fost ocuparea redutei Grivița 1 de către români.

Consiliul de război din 1 septembrie a tras învățămintele necesare din eșecul celui de-al treilea atac al Plevnei. La acest consiliu au participat pe lângă **principele Carol I, țarul Alexandru**, marele duce Nicolae, ministrul rus de război și o serie de generali ruși. S-a hotărât să se înceteze orice atac direct, în schimb urmând să se întărească încercuirea fortificațiilor otomane și împiedicarea aprovizionării celor asediați. Rusia urma de asemenea să aducă în zonă trupe proaspete. După două zile de lupte, fortificațiile de la Rahova au fost cucerite, această victorie fiind obținută cu participarea exclusivă a militarilor români.

Odată cu întărirea încercuirii Plevnei, situația trupelor otomane a devenit foarte critică. Osman Pașa a refuzat oferta aliată de capitulare. În schimb, în condițiile crizei de muniție, alimente și furaje, comandamentul otoman a hotărât părăsirea Plevnei și retragerea spre **Sofia**. În noaptea de 27 - 28 noiembrie, otomanii au încercat să părăsească Plevna la adăpostul întinericului și ceței. Manevrele unei mase de oameni de aproximativ 50.000 de oameni (militari și civili care doreau să plece odată cu armata) nu au rămas neobservate. Românii au fost cei care au remarcat primii că otomanii au părăsit reduta Grivița 2. După acest moment a urmat o avalanșă de evenimente, care au culminat cu **capitularea necondiționată** a lui **Osman Pașa** în fața colonelului **Mihail Cerchez**. Gruparea otomană care a capitulat în frunte cu Osman Pașa mai număra 10 generali, peste 130 de ofițeri superiori, 2.000 de ofițeri inferiori și aproximativ 40.000 de soldați. Au fost capturate peste 70 de tunuri și un mare număr de arme de infanterie.

Bătăliile de la Vidin și Smîrdan

Pentru a exploata rapid și hotărâtor victoria de la Plevna, s-a luat hotărârea ca armata română să se deplaseze în regiunea **Vidinului**, pentru zdrobirea forțelor otomane din nord-vestul Bulgariei, care amenințau flancul drept al rușilor. Pentru continuarea acțiunilor la sud de **Balcani** cu forțe sporite, trupele ruse care staționau în Nicopol și Rahova au fost înlocuite cu unități române. Pentru nimicirea grupării turcești de la Vidin și cucerirea acestei cetăți a fost destinat Corpul de Vest. Trupele române de pe malul stâng al Dunării au primit ordin să se concentreze în Oltenia, cu forțele principale în zona Calafat, și să intervină cu artileria în sprijinul marilor unități care urmau să atace Vidinul; ele aveau, totodată, misiunea de a participa la lichidarea unor eventuale încercări otomane de forțare a fluviului în această zonă.

Deplasarea trupelor române spre Vidin s-a făcut în condiții foarte grele, pe un ger de până la -25 grade, pe drumuri troienite și sub atacul continuu al cavaleriei otomane. Vidinul reprezenta un centru de comunicații important, care asigura accesul spre interiorul Peninsulei Balcanice. Otomanii au construit o serie de poziții întărite pentru a-și asigura legătura cu exteriorul la Tatargik, Novoselce, Rupcea, Rainovcea, Inova și Kapitanovcea, aliniament care constituia centura principală exterioară de apărare a Vidinului. Astfel organizată pentru apărare, cetatea Vidin dispunea de 12 000 de militari bine înarmați, aflați sub comanda lui Izzet Pașa, cunoscut ca un general energic și inteligent. Garnizoana otomană era pregătită pentru o rezistență de lungă durată, dispunând de suficiente cantități de alimente și muniții; pozițiile înaintate, mai ales cele de la Smîrdan și Inova, scoteau practic Vidinul de sub bătaia artileriei adverse amplasată dincolo de centura fortificațiilor exterioare. Comandamentul român a hotărât să atace pentru început centura de fortificații din jurul Vidinului. Pe 9 ianuarie, toate satele întărite din jurul Vidinului (Tatargik, Novoselce, Rupcea, Rainovcea, Inova și Kapitanovcea) au fost atacate și cucerite concomitent. În sprijinul atacului trupelor terestre de pe malul drept al Dunării au intervenit unitățile de artilerie de la **Calafat** și Ciuperceni. Vidinul era apărat pe peste 15.000 de

infanteriști, peste 2.100 de cavaleriști și artileriști cu 84 de tunuri. După cucerirea centurii de fortificații exterioare, armata română s-a pregătit pentru asaltul final al Vidinului. Artileria română a bombardat neîncetat pozițiile otomane până pe 22 ianuarie, când s-a comunicat încheierea unui armistițiu ruso-turc. Pe 12 februarie 1878, trupele române au pătruns în Vidin, iar a doua zi în cetatea **Beloqradcik**. Cucerirea Vidinului a încheiat participarea victorioasă a armatei române la Războiul de Independență. Armata română avea să-și facă intrarea triumfală în **București** pe 8 octombrie 1878. Independența României a fost recunoscută de marile puteri pe 13 iulie 1878.

Imagine document realizată de primul fotograf român Carol Popp de Szathmari

Urmări

Tratatul de pace dintre Imperiul Rus și Imperiul Otoman a fost semnat la San Stefano pe 3 martie 1878. Acesta a creat Principatul Bulgariei și a recunoscut independența Serbiei, Muntenegrului și a României. În România, există o părere conform căreia Imperiul Rus nu s-a arătat dispus să-și respecte promisiunile făcute în convenția semnată pe 4 aprilie 1877 de consulul rus Dimitri Stuart (cu aprobarea țarului Alexandru al II-lea) și de premierul român de la acea dată, Mihail Kogălniceanu. Realitatea este că acea convenție dintre Rusia și România, care a reglementat tranzitul trupelor rusești prin țară, este una prin care Rusia s-a obligat "să mențină și respecte drepturile politice ale statului român, așa cum rezultă ele din legile interne și din tratatele existente și de asemenea să apere integritatea prezentă a României". Partea românească a crezut că "apere" într-un act diplomatic înseamnă recunoașterea status-quo-ului configurat de către Congresul de la Paris din 1856, unde trei județe în Basarabia de Sud (o parte a Bugeac, o regiune contestată, cucerită în mijlocul secolului 14 de către români, cucerită apoi de turci la finalul secolului 15 și condusă până la finalul secolului 19 când a fost cucerită de ruși) au fost luate de la Imperiul Rus, înfrânt în Războiul Crimeii, și alipite românilor din Principatul Moldovei. Totuși, reglementările Tratatului de la Paris nu mai erau aplicabile în 1878 deoarece acel tratat menționa faptul că Puterile Europene asigurau, în 1856, că vor menține integritatea Imperiului Otoman, lucru care evident că nu mai era valid după înfrângerile din Balcani și pierderile teritoriale. În lipsa unor reglementări internaționale în picioare, în 1878, teritoriile luate de la Rusia în Sudul Basarabiei, au fost subiectul unor negocieri cu partea română iar Rusia le-a revendicat, lăsând Dobrogea de Nord părții române.

La conferința de pace de la Berlin din 1878 s-a decis ca Rusia să recunoască României independența, să cedeze teritoriile Dobrogei și Deltei Dunării, inclusiv portul Constanța, și mica Insulă a Șerpilor. În schimb, Rusia prelua județele din sudul Basarabiei (Cahul, Ismail, Bolgrad), care reintraseră în componența Moldovei după Războiul Crimeii prin prevederile Tratatului de la Paris din 1856. Principele Carol I a fost profund nemulțumit de turnura nefavorabilă a negocierilor. Otto von Bismarck a reușit să-l convingă pe principe să accepte acest aranjament, care oferea noi oportunități României din punct de vedere economic datorită accesului la Marea Neagră și controlului asupra traficului pe Dunăre.

Peneş Curcanul Vasile Alecsandri

Plecat-am nouă din Vaslui,
Şi cu sergentul, zece,
Şi nu-i era, zău, nimănu
În piept inima rece.
Voioşi ca şoimul cel uşor
Ce zboară de pe munte,
Aveam chiar pene la picior,
Ş-aveam şi pene-n frunte.

Toţi dorobanţi, toţi căciulari,
Români de viţă veche,
Purtând opinci, suman, iţari
Şi cuşma pe-o ureche.
Ne dase nume de Curcani
Un hâtru bun de glume,
Noi am schimbat lângă Balcani
Porecla în renume!

Din câmp, de-acasă, de la plug
Plecat-am astă-vară
Ca să scăpăm de turci, de jug
Sărmana, scumpa ţară.
Aşa ne spuse-n graiul său
Sergentul Mătrăgună,
Şi noi ne-am dus cu Dumnezeu,
Ne-am dus cu voie bună.

Oricine-n cale ne-ntâlnea
Cântând în gura mare,
Stătea pe loc, s-ademenea
Cuprins de admirare;
Apoi în treacăt ne-ntreba
De mergem la vro nuntă?
Noi răspundeam în hohot: "Ba,
Zburăm la luptă cruntă!"

"Cu zile mergeţi, dragii mei,
Şi să veniţi cu zile!"
Ziceau atunci bătrâni, femei,
Şi preoţi, şi copile;
Dar cel sergent făr' de musteţi
Răcnea: "Să n-aveţi teamă,
Românul are şapte vieţi
În pieptu-i de aramă!"

Ah! cui ar fi trecut prin gând
Ş-ar fi crezut vrodată
Că mulţi lipsi-vor în curând
Din mândra noastră ceaţă!

Priviţi! Din nouă câţi eram,
Şi cu sergentul, zece,
Rămas-am singur eu... şi am
În piept inima rece!

Crud e când intră prin stejari
Năprasnica secure,
De-abate toţi copacii mari
Din falnica pădure!
Dar vai de-a lumii neagră stea
Când moartea nemiloasă
Ca-n codru viu pătrunde-n ea
Şi când securea-i coasă!

Copiii aduceţi un ulcior
De apă de sub stâncă,
Să sting pojarul meu de dor
Şi jalea mea adâncă.
Ah! ochii-mi sunt plini de scânte
Şi mult cumplit mă doare
Când mă gândesc la fraţii mei,
Cu toţi pieriţi în floare.

Cobuz ciobanu-n Calafat
Cânta voios din fluier,
Iar noi jucam hora din sat,
Râzând de-a bombeii şuier.
Deodat-o schijă de obuz
Trăsnind... mânca-o-ar focul!
Retează capul lui Cobuz
Ş-astfel ne curmă jocul.

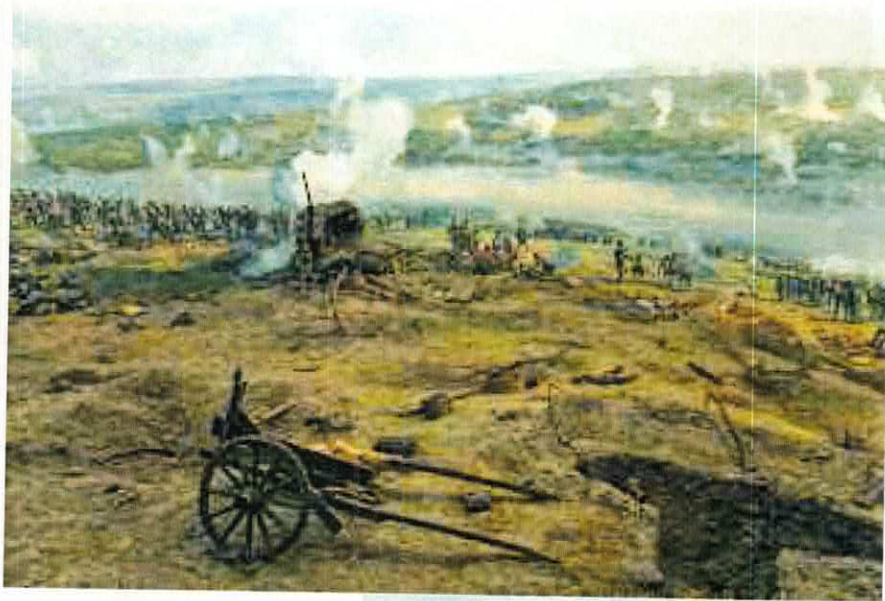
Trei zile-n urmă am răzbit
Prin Dunărea umflată,
Şi nu departe-am tăbărât
De Plevna blestemată.
În faţa noastră se-nălţa
A Griviţei redută,
Balaur crunt ce-ameninţa
Cu gheara-i nevăzută.

Dar şi noi încă o pândeam
Cum se pândeşte-o fiară
Şi tot chiteam şi ne gândeam
Cum să ne cadă-n gheară?
Din zori în zori şi turci şi noi
Zvârleam în aer plumbii
Cum zvârli grăunţi de păpuşoi
Ca să hrăneşti porumbii.

**Imagini
din interiorul
Panoramei
de la Plevna
reprezentând
diversele scene
ale bătăliilor
duse în Războiul
de Independență**

Plecat-am nouă din Vaslui,
Și cu sergentul, zece,
Și nu-i era, zău, nimănu
În piept inima rece.
Voioși ca șoimul cel ușor
Ce zboară de pe munte,
Aveam chiar pene la picior,
Ș-aveam și pene-n frunte.

Toți dorobanți, toți căciulari,
Români de viță veche,
Purtând opinci, suman, ițari
Și cușma pe-o ureche.
Ne dase nume de Curcani
Un hâtru bun de glume,
Noi am schimbat lângă Balcani
Porecla în renume!

Din câmp, de-acasă, de la plug
Plecat-am astă-vară
Ca să scăpăm de turci, de jug
Sărmana, scumpa țară.
Așa ne spuse-n graiul său
Sergentul Mătrăgună,
Și noi ne-am dus cu Dumnezeu,
Ne-am dus cu voie bună.

Oricine-n cale ne-ntâlnea
Cântând în gura mare,
Stătea pe loc, s-ademenea
Cuprins de admirație;
Apoi în treacă ne-ntreba
De mergem la vro nuntă?
Noi răspundeam în hohot: "Ba,
Zburăm la luptă cruntă!"

"Cu zile mergeți, dragii mei,
Și să veniți cu zile!"
Ziceau atunci bătrâni, femei,
Și preoți, și copile;
Dar cel sergent fără de musteți
Răcnea: "Să n-aveți teamă,
Românul are șapte vieți
În pieptu-i de aramă!"

Ah! cui ar fi trecut prin gând
Ș-ar fi crezut vrodată
Că mulți lipsi-vor în curând
Din mândra noastră ceață!
Priviți! Din nouă câți eram,
Și cu sergentul, zece,
Rămas-am singur eu... și am
În piept inima rece!

Crud e când intră prin stejari
Năprasnica secure,
De-abate toți copacii mari
Din falnica pădure!

Dar vai de-a lumii neagră stea
Când moartea nemiloasă
Ca-n codru viu pătrunde-n ea
Și când securea-i coasă!

Copii! aduceți un ulcior
De apă de sub stâncă,
Să sting pojarul meu de dor
Și jalea mea adâncă.
Ah! ochii-mi sunt plini de scânteii
Și mult cumplit mă doare
Când mă gândesc la frații mei,
Cu toți pieriți în floare.

Cobuz ciobanu-n Calafat
Cânta voios din fluier,
Iar noi jucam hora din sat,
Râzând de-a bombeii suier.
Deodat-o schijă de obuz
Trăsnind... mânca-o-ar focul!
Retează capul lui Cobuz
Ș-astfel ne curmă jocul.

Trei zile-n urmă am răzbit
Prin Dunărea umflată,
Și nu departe-am tăbărât
De Plevna blestemată.
În fața noastră se-nălța
A Griviței redută,
Balaur crunt ce-amenința
Cu gheara-i nevăzută.

Dar și noi încă o pândeam
Cum se pândește-o fiară
Și tot chiteam și ne gândeam
Cum să ne cadă-n gheară?
Din zori în zori și turci și noi
Zvârleam în aer plumbii
Cum zvârli grăunți de păpușoi
Ca să hrănești porumbii.
Și tunuri sute bubuiău...
Se clătina pământul!
Și mii de bombe vâjâiau
Trecând în zbor ca vântul.
Ședea ascuns turcu-n ocol
Ca ursu-n vizunie.
Pe când trăgeam noi tot în gol,
El tot în carne vie...

Ținteș era dibaci tunar,
Căci toate-a lui ghiulele
Loveau turcescul furnicar,
Ducând moartea cu ele.
Dar într-o zi veni din fort
Un glonte, numai unul,
Și bietul Ținteș căzu mort,
Îmbrățișându-și tunul.

Războiul de Independență al României (1877)

Mihail Duică

În 1876 se ivesc în Peninsula Balcanică mișcări ale populațiilor creștine împotriva dominației turcești, în Muntenegru, în Bulgaria, în Serbia, iar toate mișcărilor sunt reprimare în mod sălbatic de turci. Europa este indignată de aceste masacre, dar nu reacționează decât o singură țară, care avea întotdeauna interesul să intervină în Balcani luând ca pretext aceste revolte, și anume Rusia.

În primăvara lui 1877, Rusia ne dă un adevărat ultimatum: „vom trece prin țara voastră ca să atacăm Turcia». Principele Carol, primul său ministru Ion Brătianu și ministrul de externe Mihail Kogălniceanu se găseau într-o dilemă. S-au sfătuit și și-au dat seama că nu pot decât accepta această trecere a rușilor, cerându-le în schimb, dacă ne luau ca aliați, ca noi să căpătăm independența față de Imperiul Otoman. La început, rușii au fost disprețuitori, „n-avem nevoie de armata voastră, noi vă promitem că nu ne atingem de granițele voastre când trecem prin România". Și a început să se scurgă marea armată rusă prin țara noastră.

Rușii au trecut Dunărea, însă după câteva săptămâni s-au izbit de o rezistență turcă atât de dâră, mai cu seamă la cetatea Plevna (pe bulgărește, Pleven), apărată de un general turc de valoare, Osman Pașa, încât în cele din urmă ne-au cerut să trecem Dunărea cu mica noastră armată de 35 000 de oameni, care începuse să fie bine organizată deja de pe vremea lui Cuza de către generalul Ion Florescu, iar acum era comandată de acest domnitor, fost ofițer în armata prusacă. Și, rețineți acest lucru, este prima oară că principatele noastre, care începând cu vremea lui Minai Viteazul fuseseră silite să aibă doar ostași mercenari și să nu mai participe direct la nici un război (în afară de aventura lui Dimitrie Cantemir din 1711), este prima dată după sute de ani când putem să ne afirmăm prezența militară și mândria națională.

Războiul din 1877 reprezintă deci revenirea românilor pe plan european într-un război internațional. Și s-a luptat atât de curajos armata noastră, încât independența, pe care am proclamat-o chiar în ajunul intrării noastre în război (la 10 mai 1877), a trebuit să ne fie recunoscută după ce Turcia a capitulat. Înaintarea rușilor către Constantinopol după căderea Plevnei este atât de rapidă, încât Turcia capitulează, iar în orașelul San Stefano de pe malul Mării Marmara (azi Yeşilkoy) se semnează un prim tratat între ruși și turci, prin care se crea o Bulgarie mare, de la Dunăre la Marea Egee, și se prevedea un drept al rușilor de intervenție în toate treburile creștinilor din Imperiul Otoman. La vestea acestui tratat între turci și ruși, marile puteri europene s-au speriat.

Bismarck, cancelarul noului imperiu german, omul cel mai influent din Europa după ce Prusia învinsese Franța în 1870-1871, convoacă un congres internațional la Berlin, neadmițând această pace directă între Turcia și Rusia: Și are loc (iunie-iulie 1878) un congres internațional care încearcă să mărginească libertatea fiecărei mari puteri de a face orice, în caz de victorie, împotriva altei puteri. La acest congres de la 1878 sunt invitați și românii, dar sunt „ținuți în anticameră". Ion Brătianu și Kogălniceanu nu au fost admiși în sala unde s-a discutat decât o dată, ca să expună punctul de vedere al țării. La discuții au participat numai reprezentantul Rusiei, prințul Gorceakov, cel al Turciei, apoi Bismarck, inițiatorul congresului, Disraeli, primul-ministru britanic, ministrul de externe francez Waddington și reprezentantul Austro-Ungariei, contele Andrâssy (la puțini ani după ce se crease dubla monarhie austro-ungară, ministrul de externe al acestei monarhii era un mare aristocrat ungar). Deci iată marile puteri întrunite în 1878 la Berlin

ca să-i silească pe ruși să revină, să se modifice tratatul inițial de la San Stefano și să nu se creeze o mare Bulgarie până la Marea Egee (o Bulgarie „clientă” a Rusiei!).

Noi, românii, ceream, bineînțeles, să ni se recunoască independența și să nu ni se ia din nou sudul Basarabiei, cum voiau rușii. Dar iată că marile puteri, mai cu seamă la îndemnul cancelarului Bismarck, care era în termeni foarte buni cu un mare bancher evreu din Germania, condiționau recunoașterea independenței de acordarea cetățeniei române tuturor evreilor din țară, în bloc. Ion Brătianu și Kogălniceanu n-au vrut să accepte această condiție, considerând că masa de imigranți a evreilor din Moldova, relativ recent sosită, nu era încă destul de asimilată și, în orice caz, reprezenta în gândul lor, dacă primea egalitatea de drepturi, o piedică pentru dezvoltarea burgheziei române autohtone. Reprezentanții noștri n-au cedat, acceptând doar ca evreii să poată fi naturalizați individual, de la caz la caz. S-a adoptat deci un articol cam ambiguu, iar Brătianu și Kogălniceanu s-au întors în țară fără a avea certitudinea că independența noastră va fi recunoscută.

Din fericire, același Ion Bălăceanu despre care am pomenit mai sus, fiind trimisul nostru la Viena, a reușit să obțină recunoașterea guvernului austro-ungar, care avea interesul de a fi primul a avea legături politice și comerciale cu România. Austro-Ungaria a fost deci întâia țară care a recunoscut independența României, și încetul cu încetul celelalte puteri s-au văzut obligate să recunoască la rândul lor independența, cu toate că nu îndeplineam ad litteram condițiile pe care ni le pusese Congresul de la Berlin. Vedeti ce greu ne-am născut noi ca stat, ce lupte diplomatice a trebuit să ducem, după ce ne bătuserăm în război pentru a ne cuceri independența.

La Berlin, în 1878, nu s-a discutat numai despre acordarea independenței României, s-a vorbit, bineînțeles, și despre granițele țării. Rușii au insistat să recapete sudul Basarabiei, care ne fusese acordat în urma păcii de la Paris din 1856, pentru a se afla din nou la gurile Dunării, iar în compensație ni se dădea Dobrogea, care de fapt, de sute de ani, nu mai aparținea principatului Munteniei. Brătianu și Kogălniceanu au fost indignați de pierderea Basarabiei de sud, dar n-au avut nimic de făcut. A trebuit să cedăm în fața presiunii marilor puteri, deci în 1878 pierdem pentru a doua oară sudul Basarabiei, în schimb dobândim cele două județe din Dobrogea, cu portul Constanța, provincie unde populația românească nu se mai găsea decât pe malurile Dunării, înspre mare și spre sud fiind majoritari turcii, tătarii și bulgarii. A început, încetul cu încetul, repopularea Dobrogei.

Monumentul de la Plevna - Panorama

Panorama din Plevna sau Epopeea de la Plevna cum mai este numita aceasta clădire a fost construită în anul 1977, în perioada comunistă. Grandomania era un fenomen și în Bulgaria lui Todor Jivkov. Clădirea a fost ridicată la aniversarea de 100 de ani a bătăliei de la Plevna (sau Plevna cum este cunoscută de români) din anul 1877.

Construcția efectivă a clădirii a început la data de 19 ianuarie 1977 și lucrările au fost finalizate fix pe data de 10 decembrie, adică la data când a fost eliberat Plevnelul de sub jugul Otoman. La finalizarea acestui muzeu au contribuit atât arhitecți bulgari cât și ruși.

Clădirea are o înălțime de 47 de metri, având un volum de 54000 de metri cubi. Clădirea are 4 săli importante și anume: Sala introductivă (holul și scările), apoi Panorama în sine (360 de grade), Diorama și în final o ultimă sală cu tablouri și vitrine cu obiecte.

În prima sală, se află tablouri imense pe pereți intitulate Jugul Otoman, Răscoala din Aprilie, O demonstrație în Sankt Petersburg pentru a susține poporul bulgar, Armata rusă trecând Dunărea, Apărând steagul Samara și Bătălia de la Șipka.

Bustul lui Carol tronează la loc de cinste în cadrul muzeului

Pictura este realizată cu virtuozitate și este foarte bine întreținută. Scenele sunt redată foarte realist, cu elemente adevărate și reconstituiri. Printre obiectele expuse, unele au fost aduse chiar de pe câmpul de luptă.

Până nu am ajuns sus în *panoramă* nu am știut la ce să mă aștept. Eram ca într-un acvariu imens, cu pereți rotunzi și cu o *poză* cum nu mai văzusem până atunci. Pur și simplu nu știai unde să te uiți mai întâi în timp ce ghidul ne povestea cum a decurs bătălia în acele vremuri.

Chiar dacă expoziția nu este mare, este un lucru frumos de văzut, mai ales pentru cei pasionați de istorie. Pentru că până la urmă și o parte din istoria noastră se află acolo.

Pânza pe care este pictată bătălia are în jur de 15 metri și un diametru de 40 de metri. Este prezentată aici cea mai sângeroasă și mai dificilă bătălie, cea din 11-12 septembrie 1877, al treilea val. Vizitatorii se vor afla chiar în centrul câmpului de bătălie între redutele Kovanluck și Issa Agha. Așa că este oferită o panoramă perfectă către toate dealurile din zonă.

Se poate observa foarte bine cucerirea acestor două fortificații turcești de la Kovanluck și Issa Agha de către armata rusească.

La un anumit punct se poate observa cum generalul Skobelev își conduce trupele în lupte, el fiind chiar în prima linie. Soldații generalului au luptat 30 de ore neîncetat în care au reușit să-i tot îndeapărteze pe otomani de Plevna.

Aici au pierit în acele lupte în jur de 3000 de români.

În ultima sală, se află 2 picturi imense care prezintă capitularea lui Osman Pasha și armata rusească trecând Balcanii pe timp de iarnă, în urma bătăliei de la Șipka. Acest succes de la Plevna a fost un punct cheie pentru eliberarea poporului Bulgar. Bulgarii și-au obținut independența odată cu noi, în urma luptelor din anii 1877-78. Au reușit să scape de sub dominația otomană ce domnea în țară de peste 5 secole.

Diorama

Pictura *Diorama* arată ultima bătălie pentru Plevna, lângă râul Vit, pe data de 10 Decembrie 1877. În aceea zi, Osman Pașa, după 3 luni de izolare a încercat să rupă blocada și să ajungă la Sofia. După o bătălie tare sângeroasă au fost capturați în jur de 40.000 de turci, astfel Osman Pașa fiind înfrânt.

Detaliile de aici sunt absolut impresionante.

Muzeul este frumos amplasat în Parcul Skobelev din Plevna

Mausoleul de la Grivița

Grivița, Bulgaria

Mausoleul eroilor români din Războiul de Independență a fost amenajat, în 1902, la inițiativa Regelui Carol I (1866-1914), „pentru vitejii soldați români căzuți la Grivița”. Mausoleul are forma unei capele fiind compus din biserică și osuar (cripta) la subsol - totul este în marmură albă - unde se păstrează în sarcofage de marmură osemintele eroilor români. Pe piatra funerară și pe pereți sunt înscrise numele eroilor căzuți în luptă.

În osuarul acestuia au fost depuse osemintele a 1.300 eroi români.

Din 1949, mausoleul a trecut în administrarea statului bulgar, în baza unui schimb de scrisori dintre reprezentantul României și Pomenov, ministrul de externe bulgar. În lunile iulie-august 1958, 198 de tineri români au participat la reconstrucția Mausoleului de la Grivița, amenajând în jurul acestuia un parc de 10 hectare –Parcul Prietenei-și o șosea de acces, de 5 km.

Osuarul Mausoleului a fost reamenajat în anii 1966-1967, însă, din cauza infiltrațiilor partea bulgară a demarat lucrări de reamenajare / restructurare în 1995.

La 1 Decembrie 2010, o delegație a Oficiului Național pentru Cultul Eroilor s-a deplasat în Republica Bulgaria în scopul realizării recepției la terminarea lucrărilor executate la Mausoleul Eroilor Români de la Grivița, districtul Plevna, în baza Contractului de parteneriat încheiat cu Direcția Muzeelor de Istorie Militară Plevna. Prin acest proiect de restaurare, demarat în urmă cu trei ani și realizat și prin contribuția Oficiului, s-a reușit

repunerea pe harta obiectivelor culturale a celui mai mare edificiu comemorativ din străinătate dedicat eroilor români, pierdut în uitare în ultimii 60 de ani.

Cu acest prilej, reprezentanții Oficiului au participat la o ceremonie oficială, organizată cu sprijinul autorităților locale bulgare, dedicată cinstirii eroismului ostașilor români care au luptat pentru cucerirea obiectivului Grivița în Războiul de Independență. Cu ocazia evenimentului s-a oficiat un serviciu religios și s-au depus coroane de flori la Monumentul Eroilor Români din cadrul Complexului Memorial Românesc.

În fața Mausoleului de la Grivița - 1 mai 2015

La Garden Party, ascultăm melodia sângelui albastru

Dumitru Sârghie

De șase ani, ziua 10 Mai (Ziua Independenței României, dar și Ziua Regalității Române) este sărbătorită în cadrul unui Garden Party ce are loc în parcul Palatului Elisabeta, în prezența membrilor Familiei Regale și a mii de români. În acest an, Familia Regală a avut 6000 de invitați din toată țara.

10 mai 2015 olt 1Sărbătoarea a debutat cu apariția membrilor Familiei Regale în balconul Palatului. De această dată ASR Prințesa Moștenitoare Margareta a fost însoțită de ASR Prințesa Radu al României, ASR Prințesa Nicolae și ASR Prințesa Maria, cea mai mică dintre fiicele Regelui Mihai.

După intonarea Imnului Regal, în uralele mulțimii, membrii Familiei Regale au coborât în parcul Palatului unde, timp de 45 de minute, s-au întreținut cu invitații.

Către sfârșitul acestei minunate sărbători, membrii Familiei Regale au reapărut în balconul Palatului, în timp ce o escadrilă a Clubului Aviatic București, într-un zbor acrobatic, a survolat de mai multe ori grădina Palatului Elisabeta. Zeci de furnizori ai Familiei Regale au oferit invitaților băuturi și gustări alese.

La manifestare, a participat și o fanfară militară a bersaglierilor italieni, care a cântat timp de 30 de minute, spre încântarea publicului prezent.

Județul Olt a fost prezent la această manifestare cu o delegație condusă de fostul deținut politic Ioan Paul Popescu, care este și președinte al filialei Olt a Asociației Alianța Națională pentru Restaurarea Monarhiei. Din delegație a făcut parte și d-l Ion Ciocan, **primarul comunei Osica de Sus, membru în CJEX al PNL Olt.**

La Garden Party ascultăm melodia sângelui albastru și redescoperim valorile morale profunde, demult îngropate de comuniști: loialitate, rafinement, stil, civilitate, patriotism, spirit de jertfă, vocații înalte, valoare intrinsecă și prestigiu, grație, subtilitate, măreție, cultură, lacrimi și roze, muguri și amurguri, luciditate, freamăt demiurgic, istorie și umanitate.

L-am întrebat pe fostul deținut politic, Ioan Paul Popescu, ce semnificație are ziua de 10 Mai. Iată răspunsul domniei-sale:

10 Mai – Libertate și Regat

\ În istoria noastră, Ziua de 10 mai are o triplă semnificație. Prima: 10 mai 1866 este ziua în care Principele Carol a depus jurământul de credință față de poporul român și a **devenit Domnitorul Principatelor Unite.**

A doua: 10 mai 1877 este ziua în care domnitorul Carol I a semnat Declarația de Independență a țării. Aici este nevoie de câteva precizări. Din 1877 până în 1947, adică timp de 70 de ani, 10 mai a fost sărbătoare națională. După abolirea monarhiei (30 decembrie 1947), 10 mai a încetat să mai fie sărbătoarea națională, iar Independența României, s-a spus, că a fost declarată în ziua de 9 mai.

Așa am învățat noi la școală în perioada comunistă. Din păcate, chiar și după prăbușirea comunismului, majoritatea profesorilor de istorie le-a spus elevilor aceeași minciună. Un singur exemplu: Dan Berindei (academician) a publicat în 2008 o istorie a românilor (cronologie) în care, la pag. 112, stă scris negru pe alb: „Mai, 9. Sesiune extraordinară a Adunării Deputaților care proclamă independența de stat a României. Ministrul de externe Mihail Kogălniceanu declară în fața Adunării că: «suntem independenți, suntem o națiune de sine stătătoare... suntem o națiune liberă și independentă».

Că Mihail Kogălniceanu a făcut această declarație în Camera Legiuitoare este adevărat, dar de aici și până la o declarație de independență a țării este cale lungă. Pe deasupra, o declarație de independență n-ar fi putut avea urmări juridice dacă nu ar fi fost semnată de șeful statului, adică de Domnitorul Carol I. În realitate, în ziua de 9 mai 1877, Camera Legiuitoare „a luat act că războiul între România și Turcia, că ruperea legăturilor cu Poarta și independența absolută a României, au primit consacrarea lor oficială” (Titu Maiorescu „Istoria contemporană a României”, Editura Librăriei SOCEC București 1925, pag. 123)

A doua zi, adică marți, 10 mai 1877, Domnitorul semnează în fața principalilor demnitari ai statului Declarația de Independență a României. La rândul lor demnitarii statului „țin discursuri înaintea Domnitorului și-l felicită pentru independența declarată” (Titu Maiorescu – opera citată pag. 123)

A treia: tot în 10 mai, dar în anul 1881, România devine Regat, iar Carol I devine Rege. Ca urmare a acestei noi împliniri, ziua de 10 mai va fi socotită și „Ziua Regalității Române”.

Tripla semnificație a zilei de 10 mai a fost foarte frumos ilustrată în versuri de Vasile Alecsandri: „10 mai ne-a fi de-a pururi / Sfântă zi, căci ea ne-a dat, / Domn puternic țării noastre, / Libertate și Regat.” (ultima strofă din poezia 10 mai, de V. Alecsandri)

Vasile Alecsandri a fost cenzurat în perioada comunistă și, ca urmare, poezia intitulată 10 mai nu a fost publicată în nici o ediție a operei acestui mare poet român. În mod straniu, nici în cele 2 ediții postdecembriste ale operei lui V. Alecsandri poezia 10 mai nu figurează. La fel de straniu este și faptul că în zilele de 8 și 9 mai 2015 (adică la 25 de ani de la prăbușirea comunismului) postul public de Radio (România Actualități) a repetat la modul obsesiv, că ziua Independenței țării noastre este 9 mai. Dar de ce zic straniu, că doar trăim într-o Republică concepută sub directa îndrumare a bătrânului comunist Ion Iliescu, după chipul și asemănarea sa.

Monumentul Independenței de la Siliștioara, Corabia

Gornistul - pictură de Nicolae Grigorescu